

meddelt hr. Klaus Hækkerup, at det ikke nødvendigvis kræver lovændring, og at man er åben for at vurdere, præcis hvilket instrument man skal bruge for at få et økonomisk incitament for forøget udlicitering. Hvis Socialdemokraterne så fortsat på baggrund af det vil fastholde, at de under ingen omstændigheder vil være med til at tale om, hvordan man skaber et incitament til øget udlicitering, kan de jo kun vende tilbage til den totale afvisning, som bl.a. statsministeren foretog over for nogle partikolleger, som ønskede en øget diskussion om det her, og konstatere, at det åbenbart er hr. Klaus Hækkerups udgangspunkt her i dag at få enhver fremtidig debat om, hvordan man kan øge incitamentet til udlicitering, skudt ned, før den overhovedet er kommet i gang. Det vil være ulyksaligt, hvis det bliver udgangen på denne debat.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Jeg kan såmænd godt meddele hr. Thulesen Dahl, at vi i Socialdemokratiet ikke vil kunne stemme for den foreslåede dagsorden.

Jeg vil også godt sige, at jeg synes, det er en underlig reaktion, når man spørger om, hvad der egentlig ligger i begrebet at sikre, så at svare: Nu skal I lade være med at spørge så meget; nu skal I bare vise positiv vilje og så vedtage det, vi har lagt frem.

Det synes jeg da er en besynderlig argumentation. Det er jo for, at man bagefter kan stå op og sige: Jamen I vedtog jo selv, at der stod »at sikre«. Hvad har I så gjort for at sikre?

Hvis vi ikke kan stille spørgsmål og få nogle ordentlige og velbegrundede svar vedrørende det dagsordensforslag, som man gerne vil have os til at stemme for, synes jeg da, det er helt håbløst at forestille sig, at vi nogen sinde ville kunne gøre det.

Jeg vil godt sige, at jeg synes ikke det, hr. Lars Løkke Rasmussen har svaret, hverken for så vidt angår det kommunale område, eller for så vidt angår det statslige område, på nogen som helst måde er tilfredsstillende.

Hvis hr. Lars Løkke Rasmussen gerne vil have eksempler på, at det er blevet dyrere, vil jeg henvise til Socialforskningsinstituttets arbejdsnotat nr. 2 fra 1994: »Valgfrihed og konkurrence i svensk ældrepleje«. Der er omtalt en række svenske erfaringer, hvor der står, at det bliver dyrere. Det var det, jeg nævnte i min indledning.

Begrundelsen er, at man har en række borgerligt ledede kommuner, der ønsker at udlicitere eller anvende andre former for privatisering udelukkende af ideologiske grunde og uden hensyn til, om der rent praktisk kan opnås besparelser ved det. Og ærlig talt, det vil jeg faktisk kalde beton, når nu det ord skal bringes ind i debatten i dag.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Jeg fornemmer på hr. Klaus Hækkerup, at hr. Klaus Hækkerup er fuldstændig argumentresistent. Der er tale om overhovedet ikke at høre efter, hvad der bliver sagt.

Samtlige partier bag dagsordenen har nu været oppe at give en udførlig forklaring med en vifte af eksempler på, hvordan disse incitament kan bruges.

Hvis man læser præambelen i dagsordenen, fremgår det klart, at det, der er meningen, er, at nu skal regeringen komme med et udspil. Det er sådan set det, vi har en regering til.

Så har vi i dag givet nogle vejledninger med hensyn til, hvordan vi godt kunne tænke os at den handlingsplan skal udformes. Det er ikke rimeligt at afæske forslagsstillerne alle detaljerne. Hvad er der så tilbage for regeringen? Så er der jo ingen grund til at bede regeringen om at komme med den pågældende handlingsplan.

Men i forhold til det konkrete, som jo optager hr. Klaus Hækkerup så voldsomt, er det, som det er blevet nævnt, muligt at bruge lønsumsbe- grænsninger; det er muligt at indgå i forhandlinger med finansministeren, indenrigsministeren og kommunerne og indbudgettere det dér, og det er muligt at bruge den økonomiske gulerod, som går ud på, at man efterlader en del af provenuegevinsten ude hos den enkelte institution, osv. osv.

Alle disse ting har været nævnt her. Hvis hr. Klaus Hækkerup bliver ved med at hævde, at vi ikke er i stand til at redegøre for det, så er det et forsøg på at afspore debatten. Folketingets forhandlinger kan jo dokumentere, at spørgsmålene er blevet grundigt besvaret. Det er jo ikke sådan, at vi alle har siddet tavse og ikke været i stand til at svare på spørgsmål. De er blevet besvaret; fire gange, og nu med mig femte gang, er der gået en ordfører op og har givet en udførlig beskrivelse af, hvad vi forestiller os af muligheder.

Så er det op til regeringen, hvis denne handlingsplan bliver lagt frem i Folketinget, at for-